

Válka. Cís. nař. ze dne 21. února 1915 č. 41. ř. z. § 32. Ke skutkové podstatě činu dle §. 32. cís. nař. se nevyžaduje, aby někdo své zásoby odstranil, schoval nebo jiné činy podnikl, jež jdou za uvedení v omyl úřadu zúmýslným udáváním nepravým v archu ohlašovacím nebo nesprávným odpověděníím otázek. V případě vyplnění a odevzdání více listů ohlašovacích jest pachatel zodpověden za každé vyplnění a odevzdání. 25 X 15, Kr 272/15; J. B. 16: 108.

Válka. Cís. nař. 7 VIII 15, ř. 228. § 17. č. 2. Ke skutkové podstatě tohoto přečinu se vyžaduje, aby skoupení zboží na tvoření jeho cen v místě činu, jeho okolí a vůbec nějaký vliv projevilo, pokud se týče projevití mohlo a mělo a aby to tanulo pachateli na mysli. 26 X 15, Kr II 326/15; P. 16/70.

G. Správní dvůr soudní.

Cís. nař. 21 II 15, ř. 41. Dle §. 13. tohoto nař. cís. závisí prohlášení zásob obilí povinných k ohlášení za propadlé jen od toho, že nebyly ohlášeny. Stíhá-li majitele zásob na opomenutém ohlášení vina čili nic, jest bezvýznamné. 26 X 15, č. 7475; G. H. 16: 107.

Rozsudečné. Žaluje-li konkursní podstata na zjištění, že žalovaným ke konkursu přihlášená pohledávka nepozůstává po právu, dlužno rozsudečné vyměření nikoliv podle obnosu pohledávky, nýbrž jedině dle hodnoty práva na uspokojení žalovaného, kteráž právo dlužno ceniti dle poměru výše aktiv k výši pasiv. 6 VII 15, č. 4781; G. H. 16: 122.

§ 71. č. 3. lit. b) popl. zák. Za kolkový poplatek ze soudního protokolu, jenž byl sepsán ve sporu žalobce, právo chudých požívajícího, proti žalovanému, jenž osobního osvobození od poplatku není účasten a návrh žalovaného obsahuje, ručí tento anebo jeho při roku intervenující zástupce. 25 XI 15, č. 7300; G. H. 16: 140.

Denník.

Disciplinární senáty pro soudcovské úředníky nejsou oprávněny přezkoumávati rozsudky trestních soudů ani po stránce skutkové, ani po stránce právní.

Soudcovský úředník X. uznán byl rozsudkem okr. soudu v Y. vinným přestupkem §. 487. tr. z. a čl. V. zák. ze dne 17. prosince 1862 č. 8 ř. z. z r. 1863, jehož se dopustil jistým výrokem c. a k. rak.-uh. vojska se týkajícím.

Odvolací soud odvolání jeho nevyhověl a generální prokuratura odmítla návrh jeho, by vznesena byla zmateční stížnost pro porušení zákona.

Disciplinární senát vrchního z. soudu vzal při posouzení viny

tohoto soudce tento pravoplatný rozsudek trestního soudce za základ.

Proti tomu směřovalo hlavně odvolání X-ovo, než disciplinární senát nejv. soudu nálezem ze dne 25. února 1916, č. j. Ds II 10/15, stanovisko ono schválil, což stalo se podstatně z těchto důvodů:

Dle §. 33. zák. ze dne 21. května 1868, č. 46 ř. z. o disciplinárním řízení nad soudcovskými úředníky jest povinností soudu disciplinárního oznámiti věc soudu trestnímu, shledá-li, že porušení povinnosti s. úředníku za vinu kladené jest trestným dle zákona trestního, a nemá, pokud trestní řízení trvá, nastati vyšetřování disciplinární. Dle odstavce 3. onoho §. 33. jest zase trestní soud povinen, nejen v případě tomto, nýbrž v každém, kde zahájeno bylo proti soud. úředníku řízení pro čin dle zákona trestního trestný, po pravomoci svého rozhodnutí postoupiti spisy příslušnému soudu disciplinárnímu. Z toho, jakož i z následujícího §. 34., který stanoví, že soud disciplinární za předpokladu tam uvedeného má vysloviti propuštění ze služby bez dalšího řízení, píše zcela jasně, že soudu disciplinárnímu nepřísluší nikterak, aby rozsudek příslušného soudu trestního přezkoumal ve směru tom, zdali odsouzený skutku, jehož trestnost byla vyslovena, vskutku se dopustil, a byl-li jím zákon trestní porušen a v jakém směru byl porušen. Disciplinární řízení, které se zahajuje v případech každého jiného odsouzení soudem trestním dle §. 35. cit. zák., má tudíž pouze za účel zkoumati, zdali v činu odsouzeného spočívá také porušení některých jako soudci uložených zvláštních povinností, v jakém směru toto porušení shledati jest a zdaliž v činu spatřovati jest právě porušení povinnosti služební, které se pak třídí na pouhý poklesek pořádkový neb na provinění služební.

Připojuji k tomu významná slova slovutného učence v oboru práva trestního a mezinárodního prof. Liszta o závaznosti rozsudků soudů trestních pro právo soukromé v původním znění: »... Sie sind eben der Ausdruck der materiellen Wahrheit, insoweit dieselbe überhaupt durch Menschen nach den Gesetzen des Staates gefunden werden kann. Ist die Wahrheit einer Tatsache einmal zweifellos dargetan, daß sich die Staatsgewalt nicht scheut, auf Grundlage derselben lebenslängliche Entziehung der Freiheit auszusprechen oder gar das Richtschwert in die Hand zu nehmen, dann kann man ohne Bedenken auch Privatrechte auf derselben Grundlage regeln. Es wäre Verschwendung edler und kostbarer Arbeitskraft, es würde die Strafgerichte um ihr Ansehen und ihre Wirksamkeit bringen, wenn man dem Zivilrichter die Überprüfung solcher in den strafger. Urteilen bereits festgestellten Tatsachen zugehen wollte!«